

Ciclo expositivo

**activar a mirada,
desordenar
pensament**

Do 13 de xaneiro ao 10 de marzo de 2023

**SAÍR
Á SUPERFICIE
Florencia Caiazza**

Texto e comisariado
Sara Donoso

SAÍR Á SUPERFICIE

Para **Florencia Caiazza** o espazo é un lugar de procura e resolución de conflitos, un ente que acumula a memoria do vivido ou a sospeita do porvir e interactúa, por tanto, cos tránsitos humanos. A súa traxectoria profesional, ligada á súa situación persoal, introduce o cambio e o desprazamento como motores de exploración creativa. Así, unha vida entre dous continentes, mudanzas e períodos de residencias artísticas alimentan as súas inquietudes funcionando como sostén dunha coherente evolución na que o concepto e a sensibilidade se fusionan á hora de alumar as súas propostas. Este nomadismo, que actualmente sitúa as cidades de Bos Aires e Dublín como centro de operacións para a artista, foi constituíndo unha ferramenta relacional nas súas creacións ata incluír o espazo -físico e simbólico- como unha das bases da súa investigación.

Mediante metodoloxías de adecuación ou resignificación, **Florencia Caiazza** recolle as memorias, vínculos ou pegadas que outras persoas deixaron nos diferentes lugares nos que é convidada a intervir coa súa obra. A súa produción ten moito de circular, de conciliar a súa mirada coa do resto e revelar o xesto, o que non se ve. Neste sentido, a súa proposta para a Sala Alterarte continúa unha liña de investigación actual na cal fixa o interese en prácticas que exceden a actividade artística, que se atopan nas marxes desta, pero que de diferentes modos interveñen ao longo do proceso. As súas últimas exploracións buscan sinalar a engrenaxe de materiais habituais na montaxe dunha exposición, aqueles cuxo labor é eliminar calquera tipo de dano para crear o espazo aséptico que se presupón á sala. Elementos que permanecen ocultos porque a súa principal función é disimular a imperfección. Contraendo esta dinámica, o que fai a artista é empregar estes materiais como útiles de creación: masa de reparación, xeso, espátula, lixas, trade e ferritas (pigmentos inorgánicos utilizados en materiais de construción) invisten aquí o seu uso para situarse ao servizo dunha experiencia visual e sensorial. Porque **Florencia Caiazza** non renuncia ao estético; perségueo xogando coa composición, os pesos, as texturas e

o cromatismo. Hai tamén unha limitación consciente dos materiais empregados, coma se desta maneira alimentase a experimentación introducindo situacións onde o enxeño deriva na consecución de novas formulacións plásticas.

As súas obras conservan a sutileza de traballos anteriores e tamén o interese pola materialidade, ligada ao contacto co medio e a reivindicación do artesanal. O que sucede nas marxes da exposición, na rutina do taller, é o esqueleto que sostén o corpus creativo da artista, fascinada polos pequenos desvíos orixinados durante a produción da obra. Esa relación co manual, xunto ao empeño de materializar o proceso como outra parte física da peza, revélase claramente nas dúas propostas que **Florenxia Caiazza** ideou para a Sala Alterarte. A primeira é unha instalación composta por unha serie de pezas de escaiola que foron previamente perforadas para despois cubrir os buracos con emplaste, utilizando o mesmo procedemento que leva a cabo na reparación dunha parede. Pero a imperfección, aquí, en lugar de matizarse acentúase a partir de sutís intervencións que terminan por orixinar unha composición pictórica expandida cara aos muros. Estes conteñen de forma natural as marcas non reparadas da anterior exposición; os buracos de puntas e trades que habitualmente se cobren tras a mostra e que a artista solicitou deixar visibles para establecer un diálogo entre o que estivo e o que hai. Para tratar o baleiro que deixa unha exposición a partir dos seus rastros, intercalando entre eles pezas que replican estes procesos de forma intencionada desde o ensaio e a repetición. Os buracos provócanse para despois cubrilos e lixalos igualando a superficie do soporte, como metáfora dese afán por neutralizar o carácter mutable dunha sala de exposicións en cada nova montaxe. Aquí, con todo, a cor actúa como indicador dese suposto dano, reivindicándoo a partir da orgánica paleta dos seus pigmentos. Nese exercicio de cubrir créase algo novo: unha mancha, unha forma, unha sombra, unha cor, un ritmo.

Desde unha aproximación conceptual similar, e mantendo o interese por aloxar certa especificidade en cada espazo que acolle a súa obra, **Florenxia Caiazza** presenta outra instalación realizada ao longo dos seus días de estancia

na sala, reconvertida en taller improvisado ao servizo da exploración plástica. Neste caso, a cor proclámase como corpo presente, xa non é sutil ou residual. Aínda que mantén esa tonalidade amable proporcionada polas calidades das ferritas, a súa forma e dimensións outórganlle maior protagonismo. Ao redor destas masas de cor salpicadas polas paredes do espazo existe toda unha escala de matices dispostos a desvelarse tras unha mirada detida. Como na serie anterior, a artista traballa coa espátula, xogando coas incisións e acumulacións de masilla nunha variada consecución de movementos, liñas e texturas que esaxeran nesta ocasión as súas protuberancias a modo de baixorrelevo. De novo as marcas previas á súa intervención son incluídas como parte da obra, engadindo outras perforacións nas que deixa caer o po do pladur. Ese po, outro elemento normalmente invisibilizado, repousa sobre os diferentes emplastados como nunha sorte de paisaxe de neve que, coa complicidade da luz, potencia e fai visibles os volumes: a cicatriz, o oco, o accidente.

Mentres unha visión global ofrece a perspectiva dun conxunto diáfano unicamente alterado pola aplicación melódica da cor, a observación atenta percibe os matices derivados de toda unha constelación de sutilezas que implican o escultórico, o pictórico, o manifesto e o creado, a corporalidade, a luz, o xesto. É como cando na noite escura comezan a proxectarse aos poucos as siluetas nunha progresiva adaptación que nos permite sorprendernos do que sempre estivo aí, solicitando a lentitude e a atención do noso propio proceso visual. A arte tamén require dunha pupila expandida. É interesante o equilibrio de contrastes entre o achado e o buscado, entre a delicadeza do mínimo e a presunta rudeza dos materiais, entre o basto e o livián, entre a improvisación e a constancia compositiva. Parámetros a priori opostos que van acomodándose entre eles para compor un conxunto harmónico que transforma, pero á súa vez recupera, a identidade da sala.

Biografía

Florencia Caiazza (Bos Aires, 1982) interérase por analizar as posibilidades da materia e da cor a través dunha linguaxe onde conflúen diversas disciplinas, e ten na práctica escultórica o seu campo de acción principal. Formouse na REA (Escola Superior de Artes Regina Pacis) e no Programa para artistas da Universidade Torcuato Dei Tella (2015) en Bos Aires, Arxentina.

Participou en mostras individuais e colectivas no MAC (Museo de Arte Contemporánea da Coruña), no HfBK Dresden (Academia de Belas Artes, Alemaña) e no MAMBA, o Museo Sívori, o CC Recoleta ou o Centro Cultural San Martín de Bos Aires. Tamén no MUMU (Córdoba), no CC Parque España (Rosario), na Galería A Gentil Carioca (Río de Janeiro) e na Galería Luis Adelantado de Valencia, entre outras. Tamén formou parte de residencias artísticas nacionais e internacionais. Entre os recoñecementos ao seu traballo destacan o Premio Bolsa Nova Kenneth Kemble (2017), o primeiro premio en CALL XVIII da Galería Luis Adelantado (2016, Valencia), o segundo premio e mención no Concurso Fundación Williams (2105/2016) e unha mención na Bienal Premio Federal (2019) e no Salón Nacional de Rosario (2014).

Fichas técnicas

Sen título, 2022

Xeso con intervencions de masa de reparacion pigmentada
29x39 cm c/u

Sen título, 2023

Intervencions sobre parede. Masa de reparacion, pigmentos e buracos preexistentes.
Medidas variables

Vicerreitoría do
Campus de Ourense-Campus Auga

UniversidadeVigo

DEPUTACIÓN
OURENSE